

UITSpraak

Het College van Beroep voor de Examens van de Radboud Universiteit Nijmegen doet hierbij uitspraak inzake het beroep van:

mevrouw ...

appellante

tegen de beslissing van

prof. mr. ... als
examinator van het vak Praktische Filosofie 2

verweerder

I Ontstaan en loop van het geding

Bij brief van 1 juli 2015 heeft appellante tezamen met mede-appellant mevrouw Z beroep ingesteld bij het College van Beroep voor de Examens (hierna: het College) tegen de door de examinator van het vak Praktische Filosofie 2 gegeven eindbeoordeling van 2 juni 2015. Bij brief van 6 juli is het beroep doorgezonden aan de examencommissie Filosofie met het verzoek om appellante uit te nodigen voor een gesprek om te bezien of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk zou zijn. Bij e-mail van 27 juli 2015 heeft de examencommissie het College laten weten dat geen minnelijke schikking is bereikt. Bij e-mail van 29 juli 2015 heeft de examencommissie aan het College een verweerschrift doen toekomen.

Het beroep is gezamenlijk met het beroep van mede-appellant mevrouw Z behandeld ter openbare zitting op 21 augustus 2015 waar appellante en mevrouw Z in persoon zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen prof. dr... , voorzitter en drs. ..., secretaris. Omdat twee leden van het College zich hebben verschoond is het beroep in kleine kamer behandeld.

II Het geschil

Het standpunt van appellante, zoals in de stukken neergelegd, kan zakelijk als volgt worden samengevat.

Appellante is het om verschillende redenen niet eens met de eindbeoordeling voor de cursus Praktische Filosofie 2. Allereerst stelt appellante dat de eindbeoordeling is gebaseerd op cijfers voor verschillende onderdelen van het vak. Een van deze onderdelen was het maken van een groepsopdracht. Appellante stelt dat er bij de beoordeling van dit onderdeel ten onrechte is gedifferentieerd in de cijfers van de drie groepsleden, mevrouw Z, de heer Y en appellante. De opdracht is door de groepsleden als groepsopdracht gemaakt. Zij hebben de opdracht en bijbehorende presentatie gezamenlijk gemaakt en ieder heeft in gelijke mate bijgedragen aan het eindproduct. Het is volgens appellante voor de examinator dan ook niet mogelijk om de groepsopdracht in stukken te verdelen onder de groepsleden en ieders deel individueel te beoordelen en ieder een ander cijfer toe te kennen. Ter zitting heeft appellante een verklaring overgelegd van de heer Y die dit standpunt van appellante en mede-appellant Z deelt. Het verschil in beoordeling acht appellante dan ook onrechtvaardig.

De verklaring van de examinator, dat hij verschillen meende te zien in de presentatie die hij ook terug zag in andere onderdelen van het college, klopt volgens appellante niet. In zijn reactie koppelt de examinator bijvoorbeeld literatuur aan een groepslid dat die literatuur niet behandeld heeft. Daarnaast stelt appellante dat zij en haar groepsleden de presentatie hebben gezien als een manier om de gehele opdracht te presenteren. De te presenteren tekst hebben zij willekeurig onderling verdeeld. Hierdoor presenteerde de één bijvoorbeeld de inleiding en een ander een kritischer stuk waardoor er verschil is ontstaan. Verder voert appellante aan dat zij het niet eens is met de handelwijze van de examinator waarbij hij prestaties van appellante tijdens andere onderdelen van de cursus heeft meegenomen bij de beoordeling van de groepsopdracht.

Als tweede bezwaar voert appellante aan dat de manier waarop het eindcijfer voor het vak is berekend niet duidelijk is. De examiner geeft aan dat het eindcijfer tot stand komt door een gewogen gemiddelde van al die cijfers en dat de groepsopdracht 'een beetje zwaarder' weegt en voorts door vergelijking onderling. Het is volgens de examiner geen rekenkundige som maar een weging waardoor het eindcijfer wordt bepaald. Daardoor is het volgens appellante niet duidelijk hoe de cijfers zich tot elkaar verhouden en hoe het eindcijfer is berekend.

Tot slot was het voor appellant tot aan het laatste college niet duidelijk dat zij naast de drie onderdelen van het vak ook een cijfer zou krijgen voor '*actieve aanwezigheid tijdens colleges en kwaliteit van interventies*' en dat dat mede het eindcijfer zou bepalen. Dit aspect is niet van tevoren door de docent medegedeeld en was ook niet aangegeven op Blackboard of bij de omschrijving van het vak in het Plan Master college werkplaats morele psychologie. Het was wel bekend dat aanwezigheid verplicht was, maar appellante ging ervan uit dat het afdoende was als zij de wekelijkse opdrachten inleverde. Het was voor haar dan ook een verrassing om op het laatste college te horen dat er een extra cijfer voor '*actieve aanwezigheid en kwaliteit van interventies*' werd toegekend. Ook hiervoor geldt dat het onduidelijk is hoe zwaar dit cijfer weegt in het totaal.

Ter zitting heeft appellante nog gesteld dat haar beroep wel degelijk ziet op de bepaling van het eindcijfer. Het beroep is ook principieel in die zin dat deze gang van zaken volgens haar niet kan. Door deze gang van zaken is de manier waarop het eindcijfer is bepaald niet duidelijk en daarmee ook niet of dit eindcijfer klopt.

Appellante verzoekt het College het beroep gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen.

Het standpunt van verweerder zoals vervat in de stukken en ter zitting nader uiteengezet, kan zakelijk als volgt worden weergegeven.

Verweerder handhaaft de bestreden beslissing en volgt appellante niet in haar stellingen. Verweerder zag naar aanleiding van de presentatie redenen om te differentiëren in de cijfers. Volgens hem was er sprake van kwaliteitsverschil en was de materie en de inhoud van de verschillende presentaties te herleiden naar de individuele groepsleden en had hij daarom gegronde reden had om onderling te differentiëren.

Ten aanzien van de onduidelijkheid van de berekening van het eindcijfer wijst de examencommissie op de complexiteit van de cursus. De cursus bestaat uit verschillende soorten opdrachten van individueel tot groepsopdrachten. Hierdoor is het lastig een vastgesteld kader te gebruiken. Verweerder heeft geen uitgewerkte toetsmatrijs gebruikt en heeft bij het bepalen van het eindcijfer naast de opdrachten ook de algemene indruk beoordeeld. De examencommissie en verweerder vinden deze werkwijze correct.

Daarnaast hebben volgens de examencommissie appellanten gesteld niet ontevreden te zijn met de eindcijfers op zichzelf. Bij haar leeft de vraag in hoeverre dit louter een principekwestie is.

Verweerder verzoekt gelet op al het voorgaande het beroep ongegrond te verklaren.

III Overwegingen

Het College overweegt gelet op de gedingstukken en het verhandelde ter zitting als volgt.

In geding is de vraag of de vaststelling van het eindcijfer voor het vak Praktische Filosofie 2 in stand kan blijven.

Het College stelt voorop dat die beslissing tot de exclusieve bevoegdheid van verweerder behoort. De beslissing van verweester komt slechts voor vernietiging in aanmerking indien deze in strijd is met de bij of krachtens de Structuurregeling van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: de Structuurregeling) geldende regels dan wel met de redelijkheid en billijkheid. Het College heeft bij laatstgenoemde toetsing slechts een marginaal toetsende taak. Het College velst dan ook geen oordeel over de inhoudelijke beoordeling van de prestaties van appellante door verweerder. Het College toetst of de beoordeling voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd.

Het College acht voldoende aannemelijk dat aan appellante en de groepsleden niet vooraf kenbaar is gemaakt dat hun groepsopdracht gedifferentieerd beoordeeld zou worden, nu dit onbetwist is gebleven en appellante genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat zij dat ook niet hoefde te verwachten gelet op de aard en de uitvoering van de opdracht. Appellante is daardoor benadeeld, want als zij wel had geweten dat haar aandeel individueel beoordeeld zou worden, had zij haar deel in het schriftelijke stuk en in de presentatie herkenbaar en inhoudelijk anders kunnen inrichten en presenteren dan zij nu gedaan heeft. Daarenboven is het College met appellante van oordeel dat de motivering voor het herleiden van ieders bijdrage aan de groepsopdracht tot een individueel te waarderen prestatie, niet inzichtelijk is. Dit klemt te meer, daar verweerder in zijn eindoordeel bij het onderdeel eindpresentatie zowel bij appellante als bij mede-appellante Z in exact dezelfde bewoordingen zijn waardering omschrijft voor de eindpresentatie, terwijl appellante daarvoor het cijfer 7,5 krijgt en mede-appellante Z het cijfer 8.

In zoverre ontbreekt een deugdelijke en kenbare motivering voor het differentiëren van de cijfers voor de groepsopdracht en kan de beslissing op dit punt in redelijkheid niet in stand blijven.

Het College is verder van oordeel dat de rechtszekerheid verlangt dat het voor iedere student, dus ook voor appellante, voorafgaand aan het volgen van het vak duidelijk moet zijn op welke onderdelen hij of zij beoordeeld wordt, of de diverse onderdelen al of niet even zwaar meewegen voor het bepalen van het eindcijfer en hoe het eindcijfer tot stand komt. Dit klemt te meer daar er bij dit vak, zoals het verweerschrift het zelf aangeeft, sprake is van complexiteit van toetsing vanwege meerdere opdrachten van zeer uiteenlopende aard, deels individueel, deels collectief. In dit geval staat vast dat in de beschrijving van het vak niet is opgenomen dat de studenten worden beoordeeld op een vierde onderdeel te weten de *'actieve aanwezigheid tijdens colleges en kwaliteit van interventies'*. Zoals appellante ter zitting heeft aangegeven is dit pas aan het einde van de colleges medegedeeld.

Daarnaast stelt het College vast dat er geen weging van de cijfers van de verschillende onderdelen van het vak is vastgesteld. Wanneer er bij aanvang van de cursus geen bijzondere weging van de diverse onderdelen voor het bepalen van het eindcijfer van dit vak is bekend gemaakt, mag er van uit worden gegaan dat de verschillende onderdelen van het vak even zwaar wegen. Als verweerder hiervan afwijkt dient dit te worden gemotiveerd. De onderbouwing van verweerder dat de groepsopdracht *'een beetje zwaarder weegt'* acht het College geen afdoende onderbouwing voor de totstandkoming van het eindcijfer. Voor appellante is daarmee niet objectief vast te stellen hoe haar eindcijfer tot stand is gekomen. Gelet op al het vorenstaande is de beslissing in strijd met de zorgvuldigheid en de rechtszekerheid genomen en onvoldoende gemotiveerd.

Het College komt tot de conclusie dat het beroep gegrond is en dat de bestreden beslissing niet in stand kan blijven. Verweerder dient een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Daarbij merkt het College op dat de degene die een rechtsmiddel aanwendt, daardoor niet in een slechtere positie terecht mag komen dan zonder het betreffende middel mogelijk zou zijn geweest;

IV Beslissing

- I. verklaart het beroep **gegrond**;
- II. **vernietigt** het besluit van 2 juni 2015;
- III. draagt verweerder op om binnen 14 dagen na de verzenddatum van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de overwegingen van deze uitspraak.
- IV. bepaalt dat deze uitspraak in afschrift verzonden wordt aan
 - a. appellante en verweester;
 - b. de decaan van de Faculteit der Filosofie, Theologie en Religiewetenschappen;
 - c. het College van Bestuur.

Aldus vastgesteld te Nijmegen op 21 augustus 2015